

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **ELMO – SA spol. s r. o.**, se sídlem Pavlovická 29/25, Olomouc, zast. JUDr. Janem Vylegalou, advokátem se sídlem 1. máje 869/27, Olomouc, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 31. 5. 2019, č. j. 65 Af 6/2018 – 105,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2017, č. j. 37900/17/5200-11435-711918, zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry ze dne 19. 10. 2016, č. j. 1841996/16/3101-51522-806289 a č. j. 1842007/16/3101-51522-806289, jimiž Finanční úřad pro Olomoucký kraj doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 6. 2011 do 31. 5. 2012 ve výši 57 000 Kč a za zdaňovací období od 1. 6. 2012 do 31. 5. 2013 ve výši 95 000 Kč a stanovil penále ve výši 11 400 Kč a 19 000 Kč, neboť podle závěrů správce daně vyjádřených ve zprávě o daňové kontrole žalobce neprokázal, že příslušné částky za reklamní služby představují výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 31. 5. 2019, č. j. 65 Af 6/2018 – 105, zamítl. Krajský soud konstatoval, že pochybení správce daně při projednávání zprávy o daňové kontrole mohlo být dle judikatury Nejvyššího správního soudu napraveno v odvolacím řízení. Správce daně si byl vědom zbývající krátké lhůty pro stanovení daně, avšak z ničeho nevyplývá, že by měl snahu účelově ukončit „nehotové“ řízení, které by následně bylo dokončeno v odvolacím řízení. Správce daně měl veškeré podklady pro stanovení daně, daň stanovil a stanovenou daň žalobci

řádně oznámil. Tím došlo dle § 148 odst. 2 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v relevantním znění (dále jen „daňový řád“), k prodloužení lhůty ke stanovení daně o 1 rok, tj. do dne 31. 10. 2017.

[3] Správce daně byl dle § 32 odst. 2 a 3 daňového řádu povinen stanovit žalobci lhůtu nejméně 8 dní (případně odůvodnit stanovení kratší lhůty) k vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění a k návrhu na jeho doplnění. Pokud správce daně stanovil jen třídní lhůtu, resp. sedmidenní po jejím prodloužení, dopustil se procesní vady, jelikož v rozhodnutí o stanovení lhůty ani v rozhodnutí o prodloužení lhůty není odůvodněno stanovení kratší lhůty než 8 dní. Tato vada však nemá vliv na zákonnost dodatečných platebních výměrů, jelikož žalobce se k výsledkům kontrolního zjištění i ve stanovené lhůtě vyjádřil a toto vyjádření ani v odvolacím řízení již nedoplňl. Žalovaný, z důvodu pochybení při projednání zprávy o daňové kontrole, přikázal správci daně, aby tuto zprávu se žalobcem znovu projednal, k čemuž došlo až dne 26. 4. 2017. Žalobce tak měl dostatečný časový prostor pro doplnění vyjádření. Stanovisko správce daně bylo navíc neměnné od druhé výzvy k prokázání skutečností ze dne 19. 8. 2016, ke které se žalobce vyjádřil dne 2. 9. 2016.

[4] Ze stejného důvodu krajský soud nepovažoval za vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí ani nesprávné posouzení odvolání žalobce ze dne 11. 10. 2016 jako odvolání proti rozhodnutí správce daně o prodloužení lhůty k vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění, a nikoliv jako odvolání proti rozhodnutí o stanovení této lhůty.

[5] Dle krajského soudu nebylo pravdivé tvrzení žalobce, že správce daně stanovil termín pro vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění na dobu, kdy byl jednatel žalobce mimo Českou republiku. Ten byl totiž v zahraničí do dne 15. 10. 2016. Lhůta k vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění však byla stanovena do dne 17. 10. 2016. Stejně tak den projednání a podpisu zprávy o daňové kontrole byl stanoven na 18. 10. 2016, 14:00 hod. a v náhradním termínu na 19. 10. 2016, 9:00 hod.

[6] Tvrzení, že správce daně s ohledem na termín projednání zprávy o daňové kontrole již nepředpokládal její doplnění, označil krajský soud za spekulaci, která bez dalšího nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[7] Krajský soud vypořádal i další žalobní námítky. Jejich vypořádání však žalobce v kasační stížnosti nespornuje, proto nejsou pro řízení o kasační stížnosti podstatné (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a Nejvyšší správní soud je tedy ani nerekapituluje.

II.

Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a repliky žalobce

[8] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítá, že správce daně nebyl schopen řádně ukončit daňovou kontrolu v zákonné prekluzivní lhůtě pro stanovení daně, proto před jejím řádným a zákonným ukončením vydal dne 19. 10. 2016 narychlo dodatečné platební výměry, čímž účelově prodloužil prekluzivní lhůtu ke stanovení daně o rok. Na daňovou kontrolu měl přitom od jejího zahájení dne 30. 10. 2013 dostatek času. Účelový postup správce daně stěžovatel dovozuje z celkem 4 skutečností: 1) stanovení třídní lhůty pro vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění na období, kdy byl statutární orgán stěžovatele v zahraničí, a chybějící odůvodnění lhůty kratší než 8 dnů; 2) posouzení odvolání proti rozhodnutí o stanovení lhůty jako podnětu k opravě zřejmých nesprávností, v důsledku čehož byl stěžovatel krácen na svých právech; 3) vnučování zjištění a písemností správce daně nekompetentním či neoprávněným osobám, jež nemohlo nahradit řádné doručení; 4) apriorní vyloučení doplnění zprávy o daňové kontrole stanovením termínu k projednání zprávy o daňové kontrole ihned po termínu pro vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění. Dle rozsudku

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2007, č. j. 8 Afs 118/2005 – 53 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), projedná-li správce daně s daňovým subjektem zprávu o daňové kontrole až po vydání rozhodnutí, zatíží řízení vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s tvrzením, že by „násilně nutil“ manželku jednatel stěžovatele k seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění. Správce daně se jí pouze zeptal, zda by nemohla být s výsledkem seznámena ona, což odmítla. Z toho správce daně nevyvozoval žádné důsledky.

[10] Dle žalovaného daňový řád nestanoví konkrétní délku lhůty pro vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění. Daňový řád v § 88 odst. 3 hovoří o „přiměřené lhůtě“. Předmětem daňové kontroly byla čtyři kontrolní zjištění, která však byla, co se skutkové stránky týče, v podstatě totožná. Pochybnosti a jejich hodnocení správce daně podrobně vyjádřil ve výzvě ze dne 19. 8. 2016. Stěžovatel na tuto výzvu nereagoval žádným návrhem či předložením důkazních prostředků. Stanovení lhůty pro vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění v celkové délce 7 dnů tak bylo přiměřené. Žalovaný nicméně souhlasí s krajským soudem, že ani vada neposkytnutí lhůty v délce alespoň 8 dní, resp. absence odůvodnění jejího zkrácení nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[11] Odvolání podané dne 11. 10. 2016 posoudil správce daně jako odvolání proti rozhodnutí o stanovení lhůty. Správce daně opravil ve výroku rozhodnutí o prodloužení lhůty chybu v psaní ohledně prodloužení lhůty pro vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění (ze 13. 10. 2016 na 17. 10. 2016). Zřejmost chyby v psaní vyplývá z § 36 odst. 2 daňového řádu. Práva stěžovatele nebyla daným postupem správce daně zkrácena.

[12] Veškeré termíny projednání zprávy o daňové kontrole, stejně jako konec lhůty pro vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění, byly stanoveny na dobu, kdy se jednatel stěžovatele v zahraničí nenacházel. Ze spisového materiálu je i tak ovšem zřejmé, že si písemnosti i v zahraničí vyzvedával a reagoval na ně.

[13] Stěžovatel se k výsledkům kontrolního zjištění vyjádřil dne 17. 10. 2016. Na základě tohoto vyjádření nedošlo ke změně výsledku kontrolního zjištění. Správce daně se připomínkami a návrhy zabýval a vypořádal je. Práva stěžovatele při stanovení termínu pro projednání zprávy o daňové kontrole tak nebyla zkrácena.

[14] Stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2007, č. j. 8 Afs 118/2005 – 53, se vztahoval k projednání zprávy o daňové kontrole za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Daňový řád však významně změnil postup při ukončení daňové kontroly. Oproti předchozí úpravě je před projednáním zprávy o daňové kontrole nutné seznámit daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění. Projednání zprávy o daňové kontrole plní jinou funkci, než tomu bylo dle zákona o správě daní a poplatků. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 1 Afs 362/2016 – 36.

[15] V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je pochybení správce daně při projednání zprávy o daňové kontrole odstranitelnou vadou v odvolacím řízení, pokud tak učiní správce daně I. stupně. I v případě, že není řádně ukončena daňová kontrola a projednána zpráva o daňové kontrole, vydání rozhodnutí o stanovení daně prodlužuje lhůtu ke stanovení daně dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu.

[16] Žalovaný uvedl, že sám stěžovatel v závěru daňové kontroly začal její ukončování mařit, jelikož si byl vědom blízkého konce lhůty pro stanovení daně.

[17] Stěžovatel v replice kontroval, že tvrzení o maření ukončení kontroly z jeho strany není podloženo skutkovým zjištěním. Naopak v samotném vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že jednání stěžovatele nebylo možné kvalifikovat jako vyhýbavé. „Tlak“ správce daně s ohledem na blížící se konec prekluzivní lhůty byl zjevný.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud předesílá, že již rozsudkem ze dne 10. 11. 2021, č. j. 8 Afs 212/2019 – 50, rozhodl o kasační stížnosti téhož stěžovatele týkající se doměření DPH za zdaňovací období června 2011, září 2011, října 2011 a června 2012 až září 2012, k němuž došlo na základě téže daňové kontroly. V nyní posuzované věci uplatnil stěžovatel totožné kasační námitky vztahující se k urychlenému ukončení dané daňové kontroly v souvislosti s prodloužením prekluzivní lhůty pro stanovení daně, jako uplatnil ve zmiňovaném případě.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se v nyní posuzované věci od dříve vyřčených závěrů, podstatou věci je totiž i v tomto případě posouzení otázky, zda byl postup správce daně v závěru daňové kontroly zatížen takovými vadami, které mají vliv na zákonnost vydaných dodatečných platebních výměrů, a zda tyto kroky správce daně činil výlučně za účelem prodloužení lhůty ke stanovení daně bez zákonného důvodu.

[22] Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku ze dne 10. 11. 2021, č. j. 8 Afs 212/2019 – 50, uvážil o věci následovně:

„Ve shodě s krajským soudem je Nejvyšší správní soud toho názoru, že stanovení třídní lhůty ke vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění (později prodloužené na 7 dní) bez náležitého odůvodnění bylo v rozporu s § 32 odst. 2 a 3 daňového řádu (viz bod 34 rozsudku NSS ze dne 22. 8. 2017, č. j. 7 Afs 68/2017 - 36). Tato vada však neměla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, jelikož i ve zkrácené lhůtě se stěžovatelka vyjádřila. Zároveň ani netvrdí, že by tato zkrácená lhůta způsobila, že vyjádření musela uspěchat a bylo tak nedostatečné. Z rekapitulace skutečností plynoucích ze správního spisu rovněž plyne, že není pravda, že by lhůta byla stanovena na dobu, kdy jednatel stěžovatelky nebyl v České republice. Prodloužená lhůta ke vyjádření končila 17. 10. 2016, zatímco jednatel byl dle svých tvrzení mimo Evropu do 15. 10. 2016. Stěžovatelka rovněž v kasační stížnosti nijak nerozporovala názor krajského soudu, že se stanovisko správce daně dozvěděla již 19. 8. 2016 (druhá výzva k prokázání skutečností), které od té doby bylo neměnné. Měla tak dostatek času připravit si případnou protiargumentaci.

Obdobně soud považuje za vadu to, že správce daně neposoudil odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí o stanovení lhůty ke vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění jako odvolání proti tomuto rozhodnutí, ale jako odvolání proti rozhodnutí o prodloužení dané lhůty. Je nepochybné, že dané odvolání směřovalo právě proti rozhodnutí o stanovení lhůty. Toto odvolání bylo takto označeno a bylo v něm uvedeno číslo jednací rozhodnutí o stanovení lhůty. Stěžovatelka tak vymezila rozsah podaného odvolání, který byl správce daně povinen respektovat. Tato vada v postupu správce daně však opět neměla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

pokračování

Přestože správce daně posoudil odvolání nesprávně, materiálně se stěžovatelka podaným odvoláním domohla přezkumu stanovené lhůty, jelikož v reakci na podané odvolání správce daně prodloužil původně třídní lhůtu na lhůtu 7 dní. Není správná úvaha stěžovatelky, že by se odvolací administrativou protáhlo vedení řízení, tedy by správce daně nestihl vydat rozhodnutí před uplynutím prekluzivní lhůty. Správce daně má dle § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu možnost rozhodnout o odvolání sám, pokud mu částečně vyhoví a ve zbytku jej zamítne. To ve svém důsledku správce daně učinil, neboť odvoláním rozporovanou lhůtu částečně prodloužil. S tímto postupem tak nebyla spojena žádná časově náročná odvolací administrativa. Navíc dle § 109 odst. 5 daňového řádu odvolání nemá odkladný účinek, pokud zákon nestanoví jinak. Rozhodnutí o stanovení lhůty tak bylo i po podaném odvolání účinné a správce daně nebyl v následujícím postupu omezen odvoláním stěžovatelky. Stěžovatelka touto námitkou napadá rychlý postup správce daně. Takový postup je však řádným postupem dle zásady rychlosti stanovené v § 7 odst. 1 daňového řádu.

Námitka, že správce daně vnucoval doručování nekompetentním nebo neoprávněným osobám, jež nemohlo nabrat žádné doručení do vlastních rukou dle § 88 odst. 5 daňového řádu, není důvodná. Žalovaný v odvolacím řízení seznal, že nedošlo k řádnému projednání zprávy o daňové kontrole, tedy nemohlo dojít ani k jejímu řádnému doručení. Dle judikatury NSS je v odvolacím řízení možné zhojit vadu neprojednání zprávy o daňové kontrole (viz např. rozsudky NSS ze dne 20. 9. 2012, čj. 7 Afs 20/2012 - 41, ze dne 19. 1. 2017, čj. 1 Afs 151/2016 - 39, či žalovaným citovaný rozsudek sp. zn. 1 Afs 362/2016). Tvrděná vada tak neměla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Ve vztahu k návrhu správce daně manželce jednatele stěžovatelky o seznámení se s výsledky kontrolního zjištění nedošlo k žádnému myslitelnému porušení jejích práv. Dle soudu se jednalo o pouhý návrh, přičemž z ničeho nevyplývá, že by dosahoval intenzity nátlaku. Manželka jednatele návrh odmítla a správce daně z toho nevyvozoval žádné negativní důsledky pro stěžovatelku.

Poslední vadu jednotlivých kroků správce daně spatřovala stěžovatelka v tom, že datum projednání zprávy o daňové kontrole stanovil pouhý den po té, co jí končila lhůta k vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění. Proto měl správce daně dopředu vyloučit zohlednění případného vyjádření. Kasační soud opět soublasí s krajským soudem, že tato námitka je pouze spekulací. Stěžovatelka měla možnost vyjádření předložit, správce daně pak měl povinnost se s ním seznámit. Stěžovatelka však netvrdí, že by na její vyjádření správce daně dostatečně nereagoval. Nedošlo tak k žádnému dopadu do jejích práv.

Soud dodává, že na posuzovanou věc nedopadá rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 118/2005. Tento rozsudek se vztahoval k zákonu o správě daní a poplatků účinnému do 31. 12. 2011. Jak plyne z výše citované judikatury, v řízeních vedených dle nyní účinného daňového řádu je již možné napravit nedostatky projednání zprávy o daňové kontrole v odvolacím řízení.

K otázce postupu správce daně činěným za účelem prodloužení lhůty ke stanovení daně se kasační soud vyjadřoval již mnohokrát. NSS v rozsudku ze dne 6. 5. 2021, čj. 7 Afs 380/2020 - 30, uvedl, že „i následně prohlášená nezákonnost úkonů orgánů finančních správy těmto v zásadě neodnímá jejich účinky na běh lhůty pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu. Výjimkou jsou pak jen úkony toliko formální, účelově vydané čistě (nebo převážně) za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně. Nelze totiž věc hodnotit optikou následně vydaného rozhodnutí soudu a odnímat jednou učiněným úkonům (zde oznámení výzvy a doručení rozhodnutí o odvolání) jejich zákonné účinky. Takový výklad by vedl k nastolení zásadní právní nejistoty“. Vztaheno na posuzovanou věc to znamená, že i kdyby bylo za nezákonné prohlášeno oznámení platebních výměrů [tedy úkon, který dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu způsobil prodloužení lhůty ke stanovení daně] nebo jiných úkonů tomu předcházejících, tyto úkony by musely být účelově vydané čistě (nebo převážně) za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně, aby to mohlo způsobit nezákonné prodloužení lhůty ke stanovení daně (obdobně také rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2018, čj. 2 Afs 239/2017 - 29, č. 3703/2018 Sb. NSS, ze dne 30. 5. 2018, čj. 2 Afs 204/2016 - 62, ze dne 21. 6. 2018, čj. 2 Afs 205/2016 - 49, nebo ze dne 2. 2. 2021, čj. 1 Afs 406/2020 - 33, ze dne 1. 7. 2021, čj. 5 Afs 154/2020 - 24).

K tomu je však nutné uvést, že v předchozím bodě uvedená kritéria pro posouzení úkonů správce daně jako ryze účelových je třeba vykládat úzce. Čistě jazykovým výkladem by cynik mohl říci, že daňové řízení je vždy vedeno za účelem stanovení daně, což je zároveň i jeden z případů prodloužení lhůty ke jejímu stanovení. Tato

kritéria je tak nutno hodnotit rovněž pobledem určitého úmyslného či zjevného a závažného opomenutí nebo zneužití právních institutů daných k ochraně práv daňového subjektu.

Nejvyšší správní soud uznává, že správce daně v říjnu roku 2016 postupoval rychleji, než bývá zvykem. Kroky správce daně směřovaly nepochybně i k tomu, aby nedošlo k prekluzi. To ovšem nelze považovat bez dalšího za negativní okolnost. Jak již bylo uvedeno, dle § 7 odst. 1 daňového řádu má správce daně postupovat bez zbytečných průtahů. Pouze z této skutečnosti nelze usuzovat, že postup správce daně byl činěn čistě (nebo převážně) za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně. Z rekapitulace daňového řízení uvedené v bodě [18] tohoto rozsudku rovněž plyne, že správce daně činil úkony směřující ke stanovení daně po celou dobu daňového řízení od jeho počátku. Nejednalo se tedy o situaci, kdy by správce daně na poslední chvíli překotně „doháněl“ to, co měl činit po celou dobu probíhajícího daňového řízení. Ani z tohoto tak nelze usuzovat o tom, že by správce daně postupoval čistě za účelem prodloužení lhůty. Ačkoliv některé kroky správce daně v projednávané věci mohly být s ohledem na drobné vady sporné, podle soudu je ještě nelze označit za čistě účelové. Daňovou kontrolu bylo třeba ukončit po jejím plynulém a kontinuálním průběhu, přičemž správce daně činil kroky k ukončení směřující.

Lze uzavřít, že správce daně sice postupoval tak, aby nedošlo k uplynutí prekluzivní lhůty ke stanovení daně, avšak činil všechny úkony, které byly nutné ke stanovení daně. Nedopustil se žádného naprosto zjevného porušení zákonných povinností nebo zjevného nerespektování práv stěžovatelky. Některé úkony, které činil, byly vadné, ale ne nad rámec relativně běžných nezákonností, které neměly zásadní vliv na práva stěžovatelky. Nelze tak usuzovat o účelovém konání správce daně pouze či převážně za účelem prodloužení lhůty ke stanovení daně.“

[23] Stěžovatel v posuzované věci uplatnil téměř doslovně stejnou argumentaci směřující proti totožnému postupu daňových orgánů, jehož zákonnost zpochybňoval ve věci, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl výše citovaným rozsudkem. Rovněž relevantní pasáže napadených rozsudků krajského soudu v obou věcech jsou téměř shodné. Nejvyšší správní soud tedy ani v tomto případě nemohl dát kasačním námitkám zapravdu.

IV.

Závěr a náklady řízení

[24] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. února 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu